

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om
ändring av lagen om statens riskkapitalgarantier**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås en sådan ändring av lagen om statens riskkapitalgarantier att garanti kan beviljas inte bara kreditinstitut och andra samfund och fonder med riskinvesteringsverksamhet utan också andra samfund, fonder och enskilda.

Som investeringsform skall förutom aktiekapitalinvesteringar godkännas även andra investeringar i eget kapital, t.ex. kapitallån och

konverteringslån och ersättningar skall i vissa fall också kunna betalas på grundval av en partiell förlust. Fullmakten att bevilja garantier föreslås bli höjd från nuvarande 200 miljoner mark till 500 miljoner mark. Lagens giltighetstid föreslås bli förlängd till år 2000.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst.

MOTIVERING

**1. Nuläge och föreslagna
ändringar**

1.1. Nuläge

Lagen om statens riskkapitalgarantier (594/92) trädde i kraft den 1 augusti 1992. Enligt lagen har samfund och fonder med riskinvesteringsverksamhet samt kreditinstitut möjlighet att få statsgaranti för högst 50 % av en aktiekapitalinvestering i ett företag. Ärenden gällande riskkapitalgarantier behandlas enligt lagen av Statsgaranticentralen, nedan garanticentralen. Fullmakten att bevilja riskkapitalgarantier omfattar högst 200 miljoner mark.

I slutet av 1992 bedrev 21 samfund riskkapitalinvesteringsverksamhet i Finland. Deras kapital uppgick till ca 720 miljoner mark. I relation till samhällsekonomin omfattning utgör det investerade kapitalet ungefär en fjärdedel av medeltalet för de västeuropeiska länderna. I slutet av 1993 fanns ungefär 200 miljoner mark kvar i de inhemska riskinvesteringsfonderna som kunde investeras. Detta motsvarar ungefär två års investeringar.

Det har i många länder ansetts viktigt att

förbättra tillgången på riskkapitalfinansiering för små och medelstora företag, SM-företag. Också i Finland har man fäst mycket uppmärksamhet vid saken. Under 1992 och 1993 har det färdigställts flera rapporter med förslag till åtgärder som kunde främja tillgången på riskfinansiering för SM-företag.

Delegationen för små och medelstora företags verksamhet föreslog i sin rapport (kommittébetänkande 1992:18) att finansieringen skulle utgöra ett prioritetsområde när det gäller SM-företagens utveckling. I rapporten konstaterades att medel från hushållssektorn borde kunna styras till SM-företagen som riskkapital och att SM-företagens riskkapitalmöjligheter måste förbättras betydligt och de därtill ansluta författningsändringarna träda i kraft under 1993.

I det betänkande som handels- och industriministeriets riskinvesteringsarbetsgrupp publicerade den 8 mars 1993 föreslogs flera åtgärder i syfte att utveckla statens riskkapitalgarantier. Enligt arbetsgruppens åsikt vore de viktigaste ändringarna en höjning av garantibidraget till 70 %, garantier för institutionella investerare

investeringar och ersättning för partiella förluster.

I det SM-företagspolitiska program som handels- och industriministeriet publicerade den 8 april 1993 konstaterades också att utbudet av riskkapital för SM-företagen bör utvecklas kraftigt genom statens riskinvesteringsverksamhet.

I den gemensamma rapport som Finska Försäkringsbolagens Centralförbund och Suomen Riskisijoitusyhdistys publicerade den 1 december 1993 föreslogs att garanticentralen skulle utveckla riskkapitalgarantierna så att de skulle lämpa sig bättre för institutionella investerarens användning och så att garantierna också skulle ersätta partiella förluster. Riskkapitalgarantin skulle då göra investeringen mera betryggande och öka försäkringsbolagens intresse för riskinvesteringar.

Tills vidare har inga riskkapitalgarantier sökts hos garanticentralen. Orsaken till detta är uppenbarligen närmast den ringa ekonomiska aktiviteten i Finland samt den gällande lagens begränsningar av användningsområdet.

1.2. Föreslagna ändringar

För att SM-företagens finansieringsstruktur skall förbättras bör deras tillgång till kapital främjas även genom statens åtgärder. Stöd som ges i form av en statsgaranti är tillfälligt och siktar på att få privat kapital med i riskinvesteringsverksamheten i större omfattning än för närvarande. Av denna orsak föreslås att den gällande lagen om statens riskkapitalgarantier ändras så att den vad villkoren beträffar i tillräckligt stor utsträckning skall motsvara de behov som förekommer i praktiken.

Enligt 1 § i den gällande lagen kan statens riskkapitalgarantier beviljas i händelse av sådan förlustrisk för kreditinstitut eller andra samfund eller fonder med riskinvesteringsverksamhet som uppkommer i samband med aktiekapitalinvesteringar. Paragrafen innebär sålunda att enskilda samt sådana samfund, t.ex. försäkringsbolag och stiftelser, vilkas verksamhetsområde inte omfattar riskinvestering hamnar utanför lagens tillämpningsområde. Dessa är emellertid ytterst potentiella investerare. I propositionen föreslås att kretsen av dem som får garanti skall utvidgas så att riskkapitalgarantier också kan beviljas försäkringsbolag, andra samfund och fonder samt enskilda som

gör sådana investeringar som avses i lagen. Garanti skall kunna beviljas såväl inhemska som utländska riskinvesterare.

Statsgaranti kan enligt 2 § beviljas med tanke på den situationen att en i 1 § nämnd investerare åsamkas förlust på grund av en aktiekapitalinvestering som investeraren har gjort i ett sådant företag som avses i 1 § 1—2 mom. lagen om statsgarantier för vissa näringsgrenar. Aktiekapitalinvestering är dock bara ett sätt att göra en kapitalinvestering. T.ex. när en venture capital- eller riskkapitalfond beviljar företag finansiering är i många fall den investering som ges i form av aktiekapital bara en del av finansieringsarrangemanget. Rätt ofta använder yrkesinvesterare finansieringssätt som har formen av lån. Det planeras också fonder som har för avsikt att göra alla sina investeringar i någon annan form än som aktiekapitalinvestering. I propositionen föreslås att paragrafen skall ändras så, att som investeringsform också skall godkännas andra investeringar i eget kapital. Med investeringar i eget kapital avses i förslaget alla de investeringsformer som inte är förbundna med säkerhet och där mottagarens skyldighet att betala kapitalet eller räntan har samband med företagets ekonomiska ställning. Dyliga investeringar är vid sidan av aktiekapitalinvesteringar t.ex. kapitallån, optionslån, vinstandelslån och konverteringslån.

Yrkesinvesternas, t.ex. riskkapitalfondernas, stiftelsernas och försäkringsbolagens investeringspolitik stöder sig på en minimering av den förlustrisk som baserar sig på investeringsportföljen genom spridning av investeringarna på olika företag. Statsgaranti som beviljas för enskilda investeringar är inte något naturligt riskhanteringsätt för en investeringsportfölj. Av denna orsak föreslås att till 2 § fogas ett nytt 2 mom. enligt vilket garantin kan beviljas i form av en ramgaranti för en investeringshelhet eller en investeringsportfölj som består av en riskinvesteringsfonds eller ett samfunds flera enskilda investeringar.

Härvid kan den fond eller det samfund som är investerare ges en ramgaranti som täcker de enskilda investeringar som fonden eller samfundet gör senare. Varje godkänd investering enligt ramgarantin börjar omfattas av garantin. Garanticentralens ansvar ökar när den fond som är investerare gör investeringar och minskar när den realiserar investeringar. Statsgaranti beviljas för investeringar som en riskkapitalfond gör i företag.

Statsgaranti skall fortfarande kunna beviljas också när en enskild riskinvesterare gör en investering direkt i ett företag utan att någon riskkapitalfond fungerar som mellanorganisation.

Efter ändringarna kan statens riskkapitalgaranti ges för enskilda investeringar, som ramgaranti eller som en kombination av dessa.

Eftersom det i propositionen föreslås att statens riskkapitalgaranti skall kunna beviljas för alla investeringar i eget kapital föreslås att också 3 § och 5 § 1 mom. ändras på motsvarande sätt.

Enligt 4 § får riskkapitalgarantier samtidigt vara i kraft till ett belopp av sammanlagt högst 200 milj. mk. Tills vidare har inga riskkapitalgarantier sökts och fullmakten har således inte utnyttjats. De ändringar som föreslås i propositionen beräknas dock sätta fart på efterfrågan på garantier. Riskinvesteringsfondernas genomsnittliga ramgarantier beräknas uppgå till 50—100 milj. mk. I propositionen föreslås också att lagens tillämpningstid skall förlängas. Av dessa orsaker föreslås att maximibeloppet av fullmakten att bevilja riskkapitalgarantier skall höjas till 500 milj. mk.

Enligt 5 § i den gällande lagen ersätts en investerare som avses i lagen på basis av riskkapitalgaranti för den i 3 § avsedda delen av en förlust som garantin täcker och som har åsamkats investeraren genom den investering som är föremål för garantin. En förlust anses ha uppkommit då investeraren utan vederlag eller mot ett formellt vederlag avstår från sin investering eller då bolaget har försatts i konkurs eller trätt i likvidation. Med andra ord är en förutsättning för erhållande av ersättning att investerarens hela förlust är ersättningsgill.

I propositionen föreslås också att partiella förluster som investeraren åsamkats av en investering skall bli ersättningsgilla. Det föreslås att i 5 § tas in ett nytt 3 mom. enligt vilket en ersättningsbar förlust anses ha uppstått också när det överlåtelsepris som fås för investeringen i samband med realiseringen av investeringen understiger det investerade kapitalet. När överlåtelsepriset beräknas kan utöver det pris som fås vid realiseringen av investeringen beaktas bl.a. dividender och räntor som fås under investeringstiden. Den totala förlust som åsamkas av en skattiduglig investeringsportfölj består av skillnaden mellan avkastningen på investeringarna och de förluster som investeringarna medför. En partiell förlust kan

ersättas antingen efter realiseringen av en enskild investering eller när investeraren har åsamkats en förlust efter realiseringen av alla investeringar.

I gällande 5 § 3 mom., som i den föreslagna lagen motsvaras av 4 mom., stadgas att garanticentralen när investeraren utan vederlag eller mot ett formellt vederlag avstår från sin investering kan kräva att de aktier som är föremål för investeringen överförs till garanticentralen på motsvarande villkor. Det i stadgandet nämnda formella vederlag innebär i praktiken en nästan vederlagsfri prestation. Statsgaranticentralen borde emellertid alltid ha denna överföringsrätt när vederlaget bedöms stå i uppenbar disproportion till investeringens värde. Av denna anledning föreslås att stadgandet ändras så, att när investeraren avstår från sin investering mot ett sådant vederlag som står i uppenbar disproportion till investeringens värde, kan det krävas att de rättigheter som har formen av eget kapital skall överföras till Statsgaranticentralen. I praktiken kan rätten i fråga göras gällande t.ex. genom ett i garantiavtalet inskrivet villkor rörande garanticentralens inlösningsrätt i sådana fall där det tänkta överlåtelsepriset uppenbart avviker från den gängse prisnivån på marknaden.

Eftersom det i propositionen föreslås att såsom en i lagen avsedd investeringsform skall godkännas även andra investeringar i eget kapital än aktiekapitalinvesteringar, föreslås att stadgandet ändras på motsvarande sätt så, att det kan krävas att alla rättigheter i anslutning till investeringar i eget kapital, t.ex. den till konverteringslån anslutna rätten att byta ut lånet mot investeringsbolagets aktier, skall överföras till garanticentralen i nämnda fall. Garanticentralen skall ha rätt att överlåta de sålunda överförda rättigheterna vidare på det sätt den anser ändamålsenligt.

För riskkapitalgarantier uppstår enligt gällande 6 § utöver garantiavgifterna en ersättning för inträffad stegring i investeringens värde. Ersättningen utgör högst 30 % av den vinst på den av garantin berörda andelen som fås i samband med att investeringen realiserar.

Enligt motiveringen till lagen (RP 65/1992 rd) skall den vinst som fås av investeringen beräknas så, att från det överlåtelsepris som fås i samband med realiseringen avdras teckningspriset och eventuell skatt på försäljningsvinsten. Ersättningens relativa belopp skall bestämmas då garantianbudet lämnas och kan

variera mellan 10 och 30 % beroende på hurudana värdestegringsmöjligheterna och investeringens industripolitiska betydelse bedöms vara. Garanticalentralen skall få en i garantibeslutet avtalad ersättning för vinsten på den andel som är föremål för garantin.

Riksdagens ekonomiutskott konstaterade i sitt betänkande med anledning av regeringens proposition (EkUB 23/1993 rd.) att enligt utskottets åsikt bör man i enskilda fall överväga att inte alls bära upp någon garantiersättning, något som lagen ger möjlighet till. Dessutom ansåg utskottet det nödvändigt att regeringen följer den praktiska tillämpningen av lagen med tanke på att garantivillkoren inte skall vara för tunga för företagen.

Till riskinvesterandets natur hör att investeraren utträder ur objektet ca 5—10 år efter det att investeringen gjorts. Möjliga sätt att utträda är försäljning av andelen till företagaren eller till en annan investerare eller listning för den allmänna marknaden. Dessutom kan investeringen ge avkastning t.ex. i form av ränteintäkter eller kapitalåterbärningar. Enligt de gällande stadgandena i lagen inskränker sig uppbörderna av värdestegringsersättning till försäljningsvinsten av aktierna. Rätten enligt 6 § att bära upp värdestegringsersättning föreslås bli utvidgad till all slags avkastning på investeringarna. Då kan värdestegringsersättning uppbäras för t.ex. ränteintäkterna av konverteringslån.

Enligt gällande stadganden innebär varje beviljad garanti en förpliktelse att erlagga ersättning för inträffad stegring i investeringens värde. Detta stämmer inte överens med den ändring som föreslås och som innebär att rätten att bära upp värdestegringsersättning utvidgas till avkastningen. Lagens 6 § föreslås också bli ändrad så, att garanticalentralen och mottagaren av garantin kan komma överens om värdestegringsersättningen sinsemellan.

Om värdestegringsersättningens relativa belopp överenskomms i garantiavtalet och det kan variera mellan 0 och 30 % beroende på hurudana värdestegringsmöjligheterna och investeringens industripolitiska betydelse bedöms vara och hurudana villkor som annars fastställs i garantiavtalet. När avkastningen på investeringen beräknas beaktas bl.a. det investerade kapitalet och eventuell skatt på försäljningsvinsten.

Den gällande lagen kan enligt 8 § 2 mom. tillämpas på statsgarantier som beviljas

1992—1994. SM-företagens riskkapitalfinansiering har på grund av den nuvarande konjunkturnedgången inte kommit i gång på det sätt som man trodde när lagen stiftades. På grund av recessionen inom den finländska ekonomin har den ekonomiska aktiviteten varit liten och privata riskinvesteringssamfund har inte investerat medel i någon större utsträckning. Dessutom har den gällande lagens användningsområde ansetts snävt och ersättningsgrunderna begränsade. Riskkapitalfinansieringen beräknas öka under kommande år på grund av de föreslagna ändringarna. En faktor som också påverkar uppfyllandet av tillväxtförväntningarna är statens olika åtgärder i syfte att främja uppnåendet av målet. Av denna orska föreslås att lagens tillämpningstid förlängs till år 2000.

2. Propositionens verkningar i fråga om ekonomi och organisation

De riskkapitalinvesteringssamfund som Statsgaranticalentralen beviljar är till sitt materiella innehåll förlustgarantier. I fråga om lyckade projekt skall garanticalentralen få avkastning av de garantier den beviljat, för att på så vis kunna täcka förlusterna i samband med misslyckade projekt.

Andelen av statens risk är högst 50 % av beloppet av hela den förlorade investeringen. När lagen stiftades utgick man från att risken varierar beroende på arten av den investering som är föremål för investeringen i enlighet med garanticalentralens beslut mellan 30 och 50 %.

Garanticalentralen skall i allmänhet på riskkapitalgarantierna uppbära garantiprovision och dessutom en i garantiavtalet överenskommen ersättning för stegring i investeringens värde. Ersättningen skall i enlighet med vad som överenskommit i garantiavtalet uppgå till 0—30 % av avkastningen på den andel som är föremål för garantin.

Enligt 4 § 1 mom. lagen om Statsgaranticalentralen skall garanticalentralen i sin verksamhet se till att centralens utgifter på lång sikt om möjligt kan täckas med inkomsterna av verksamheten. I fråga om riskgarantier skall den i lagen avsedda företagsekonomiska lönsamheten eftersträvas genom att en del av garantierna inriktas på teknologibetonade företag och en del på företag med goda tillväxtpotentialer. I fråga om de sistnämnda kan realise-

ringen av investeringen ske betydligt snabbare än i fråga om teknologibetonade företag. Även risken att misslyckas är mindre.

Det maximala beloppet av statsgarantierna föreslås sammanlagt vara 500 miljoner mark. Om den genomsnittliga riskkapitalgarantin är två miljoner mark och de riskinvesteringsfonder som garanteras med ramgarantier omfattar 50—100 miljoner mark samt 25—50 investeringar skall garanteras årligen, är den årliga tillväxten i statens risk alltså 50—100 miljoner mark.

För täckande av eventuella förluster till följd av beviljade riskkapitalgarantier behövs medel i det skede då garantiriskerna tas, vilket innebär att finansieringsbehovet blir synligt först med flera års fördröjning. De eventuella förlusternas storlek beror också på de ersättningar som fås för riskkapitalgarantierna.

3. Beredningen av propositionen

Propositionen baserar sig på ett förslag från Statsgaranticentralen och den har beretts som tjänsteuppdrag vid handels- och industriministeriet i samarbete med garanticentralen. Utlåtanden om propositionen har begärts av Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund, Centralförbundet för hantverk och småindustri, Centralhandelskammaren, Kera, Suomen Riskisijoitusyhdistys, Bankföreningen i Finland, Företagarnas Centralförbund i Finland och finansministeriet. Remissinstanserna ansåg allmänt att de föreslagna ändringarna är nödvändiga och brådskande. Remissinstansernas förslag har i mån av möjlighet beaktats i propositionen.

4. Internationella fördrag

Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) har trätt i kraft vid ingången av 1994. Utgångspunkten i EES-avtalet är att statsstöd som snedvrider den internationella handeln är förbjudna. Det viktiga med tanke på stödets ändamålsenlighet är bedömningen av stödets effekter på konkurrensen och handeln.

Inom Europeiska gemenskaperna (EG) har det dock godkänts flera undantag från förbudet mot att bevilja statsstöd. I normerna på lägre nivå anses bl.a. stöd till små och medelstora företag mera tillåtet än andra stöd. Enligt EES-avtalet måste varje nytt stödprogram samt betydande ändringar i de stödprogram som är i användning anmälas till EFTA:s övervakningsmyndighet ESA (EFTA Surveillance Authority). Ifall stödprogrammet uppfyller bestämmelserna i EES-avtalet, godkänner övervakningsmyndigheten programmet och fastställer en övre gräns för stöd enligt programmet. Även statsgarantierna definieras som statsstöd inom EES.

Lagstiftningen om statens riskkapitalgarantier har anmälts som ett befintligt stödprogram till ESA. Likaså skall de ändringar i lagstiftningen som föreslås i propositionen anmälas till ESA som en ändring i stödprogrammet.

5. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av lagen om statens riskkapitalgarantier

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 26 juni 1992 om statens riskkapitalgarantier (594/92) 1 och 2 §§, 3 § 1 mom., 4 §, 5 § 1 och 3 mom., 6 § 2 mom. och 8 § 2 mom. samt fogas till 5 § ett nytt 3 mom., varvid nuvarande 3 mom. blir 4 mom., som följer:

1 §

I händelse av sådan förlustrisk för kreditinstitut eller andra samfund, fonder eller enskilda med riskinvesteringsverksamhet som uppkommer i samband med investeringar i eget

kapital kan statsgarantier beviljas enligt denna lag. Med investeringar i eget kapital avses i denna lag aktiekapitalinvesteringar, kapitallån, optionslån, vinstandelslån, konverteringslån och andra motsvarande investeringar.

2 §

Statsgaranti kan ges med tanke på den situationen att en investerare som avses i 1 § åsamkas förlust på grund av en investering i eget kapital som investeraren har gjort i ett sådant företag som avses i 1 § 1—2 mom. lagen om statsgarantier för vissa näringsgrenar.

Statsgaranti kan också ges för en investeringshelhet som består av flera investeringar i företag som nämns i 1 mom. (*ramgaranti*).

3 §

Statsgaranti beviljas för högst 50 procent av den förlustrisk som uppkommer i samband med en investering i eget kapital.

4 §

Garantier som beviljats med stöd av denna lag får samtidigt vara i kraft till ett belopp av högst 500 miljoner mark.

5 §

En investerare som avses i 1 § ersätts på basis av statsgaranti för den del av en förlust som garantin täcker och som har åsamkats investeraren genom den investering i eget kapital som är föremål för garantin.

En förlust anses också ha uppkommit när det överlåtelsepris som fås för investeringen i samband med att den realiseras underskrider det investerade kapitalet.

Helsingfors den 29 april 1994

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

När investeraren utan vederlag eller mot ett vederlag som står i uppenbar disproportion till investeringens värde avstår från sin investering, kan som ett villkor för utgivande av ersättning krävas att de rättigheter som ansluter sig till investeringen i eget kapital överförs till Statsgaranticentralen på motsvarande villkor. Garantcentralen har härvid rätt att överlåta de överförda rättigheterna vidare på det sätt som den anser ändamålsenligt.

6 §

Förutom garantiavgifter kan för investeringar som avses i denna lag uppbäras en i garantiavtalet överenskommen ersättning för inträffad stegring i investeringens värde. Ersättningen utgör högst 30 procent av den avkastning på den av garantin berörda andelen som fås för investeringen.

8 §

Denna lag tillämpas på statsgarantier som beviljas 1992—2000.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Handels- och industriminister *Seppo Kääriäinen*

Lag

om ändring av lagen om statens riskkapitalgarantier

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 26 juni 1992 om statens riskkapitalgarantier (594/92) 1 och 2 §§, 3 § 1 mom., 4 §, 5 § 1 och 3 mom., 6 § 2 mom. och 8 § 2 mom. samt fogas till 5 § ett nytt 3 mom., varvid nuvarande 3 mom. blir 4 mom., som följer:

Gällande lydelse

1 §

I händelse av sådan förlustrisk för kreditinstitut eller andra samfund eller fonder med riskinvesteringsverksamhet som uppkommer i samband med aktiekapitalinvesteringar kan statsgarantier beviljas enligt denna lag.

2 §

Statsgaranti kan ges med tanke på den situationen att en i 1 § nämnd investerare åsamkas förlust på grund av en aktiekapitalinvestering som investeraren har gjort i ett sådant företag som avses i 1 § 1—2 mom. lagen om statsgarantier för vissa näringsgrenar.

3 §

Statsgaranti beviljas för högst 50 procent av den förlustrisk som uppkommer i samband med en aktiekapitalinvestering.

4 §

Garantier som beviljats med stöd av denna lag får samtidigt vara i kraft till ett belopp av högst 200 miljoner mark.

5 §

En investerare som avses i 1 § ersätts på basis av statsgaranti för den del av en förlust som garantin täcker och har åsamkats investeraren genom den aktiekapitalinvestering som är föremål för garantin.

När investeraren utan vederlag eller mot ett

Föreslagen lydelse

1 §

I händelse av sådan förlustrisk för kreditinstitut eller andra samfund, *fonder eller enskilda* med riskinvesteringsverksamhet som uppkommer i samband med *investeringar i eget kapital* kan statsgarantier beviljas enligt denna lag. *Med investeringar i eget kapital avses i denna lag aktiekapitalinvesteringar, kapitallån, optionslån, vinstandelslån, konverteringslån och andra motsvarande investeringar.*

2 §

Statsgaranti kan ges med tanke på den situationen att en i 1 § nämnd investerare åsamkas förlust på grund av en *investering i eget kapital* som investeraren har gjort i ett sådant företag som avses i 1 § 1—2 mom. lagen om statsgarantier för vissa näringsgrenar.

3 §

Statsgaranti beviljas för högst 50 procent av den förlustrisk som uppkommer i samband med en *investering i eget kapital*.

4 §

Garantier som beviljats med stöd av denna lag får samtidigt vara i kraft till ett belopp av högst 500 miljoner mark.

5 §

En investerare som avses i 1 § ersätts på basis av statsgaranti för den del av en förlust som garantin täcker och som har åsamkats investeraren genom den *investering i eget kapital* som är föremål för garantin.

När investeraren utan vederlag eller mot ett

Gällande lydelse

formellt vederlag avstår från sin investering, kan som ett villkor för utgivande av ersättning krävas att de aktier som är föremål för investeringen överförs till Statsgaranticentralen på motsvarande villkor. Garanticentralen har härvid rätt att överlåta de överförda aktierna på det sätt som den anser ändamålsenligt.

Föreslagen lydelse

vederlag som står i uppenbar disproportion till investeringens värde avstår från sin investering, kan som ett villkor för utgivande av ersättning krävas att *de rättigheter som ansluter sig till investeringen i eget kapital* överförs till Statsgaranticentralen på motsvarande villkor. Garanticentralen har härvid rätt att överlåta de överförda *rättigheterna* på det sätt som den anser ändamålsenligt.

6 §

Förutom garantiavgifter uppbärs för statsgarantier som avses i denna lag en ersättning för inträffad stegring i investeringens värde. Ersättningen utgör högst 30 procent av den vinst på den av garantin berörda andelen som fås i samband med att investeringen realiseraras.

Förutom garantiavgifter *kan* för investeringar som avses i denna lag *uppbäras en i garantiavtalet överenskommen* ersättning för inträffad stegring i investeringens värde. Ersättningen utgör högst 30 procent av den *avkastning* på den av garantin berörda andelen som *fås för investeringen*.

8 §

Denna lag tillämpas på statsgarantier som beviljas 1992—1994.

Denna lag tillämpas på statsgarantier som beviljas 1992—2000.

Denna lag träder i kraft den 1994.